

บทความพิเศษ

มุตอะฮ์ :

ข้อบัญญัติของอิสลามที่ยังคงอยู่



จากการที่มีนักเขียนมุสลิมท่านหนึ่งได้กล่าวพาดพิงถึงเรื่องการทำมุตอะฮ์โดยมุสลิมจำนวนหนึ่งในลักษณะที่ว่า หลักการนี้ไม่มีอยู่ในหลักการอิสลาม (ถูกยกเลิกไปแล้ว) อีกทั้งยังมีการอ้างเหตุผลแบบคิดเอาเดาว่า โดยดูจากพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติ ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และท้ายสุดยังมีการอ้างอิงถึงสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่านในเชิงลบ ทางกองบก. ศาสน์อิสลามจึงเห็นสมควรให้มีการชี้แจงตามหลักวิชาการแก่นักเขียนผู้นั้น ซึ่งอาจจะเข้าใจผิดหรือไม่ลึกซึ้งต่อหลักการอิสลามในเรื่องการแต่งงานก็ได้ โดยนำบทความทางวิชาการของเชคมุฮัมมัด ชะรีฟ มาลงในคอลัมน์บทความพิเศษนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า บทความชิ้นนี้คงสร้างความกระจ่างในหลักการอิสลามเรื่องมุตอะฮ์ได้ อันจะเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความใกล้ชิดระหว่างมัชฮับต่าง ๆ ได้ ด้วยการยอมรับหลักการของแต่ละมัชฮับอันมีที่มาจากอัล-กุรอานอันบริสุทธิ์ และอัส-ซุนนะฮ์อันจำเริญของท่านศาสดา(ศ)

คำถาม :

จุดประสงค์ของการแต่งงานแบบมุตอะฮ์คืออะไร? และทำไมมุสลิมชื้อฮ์ฮ์ จึงถือว่าชะลาล?

คำตอบ :

ความจริงคำถามนี้มี 2 ประเด็น นั่นคือ สาระสำคัญของการมุตอะฮ์คืออะไร? และด้วยเหตุผลอะไรจึงถือว่ามุตอะฮ์เป็นหลักการศาสนาด้วย

เรื่องสาระสำคัญของการมุตอะฮ์นั้น ต้องเข้าใจก่อนว่า สาระสำคัญของการนิกาฮ์ ก็คือ การอยู่ร่วมกันของชายหนึ่งและหญิงหนึ่ง แต่ประการสำคัญของการอยู่ร่วมกันนั้น ในบางครั้งเป็นแบบ‘ดาอิม’ หมายถึงอยู่ร่วมกันอย่างถาวร โดยไม่มีขอบเขตของเวลาในการกล่าวอิกด์(ถ้อยคำที่ใช้กล่าวเพื่อแสดงว่าคนทั้งสองเป็นสามีภรรยา)และในบางครั้งเป็นแบบ‘มุตอะฮ์’คือการอยู่ร่วมกัน มีขอบเขตและเวลาเป็นตัวกำหนด แต่อย่างไรก็ตามการแต่งงานทั้งสองประเภทก็ถูกนับว่าเป็นการแต่งงานตามหลักการศาสนาและต้องปฏิบัติไปตามนั้นซึ่งตรงนี้จะเห็นว่าการแต่งงานทั้งสองประเภทมีความแตกต่างกันตรงที่มีความถาวรและไม่ถาวร ส่วนในเงื่อนไขอื่น ๆ ของการแต่งงานทั้งสองนั้นเหมือนกันหมด เช่น

1. เจ้าบ่าวและเจ้าสาวจะต้องไม่มีอุปสรรคทางหลักการไม่ว่าจะเป็น‘ชะบะบี’ หมายถึง มีความผูกพันกันโดย



ทางอ้อม เช่น แม่ยาย พ่อตา แม่สามี หรือพ่อสามี หรือ ‘นะชะบี’ หมายถึง สัมพันธกันทางสายเลือด เช่น ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น

ถ้ามีอุปสรรคตามหลักการดังกล่าวก็ถือว่า อักด(การแต่งงาน)นั้นบาฏิล(เป็นโมฆะ) ในประเด็นนี้ระหว่าง‘อักดดาอิม’(แต่งงานถาวร) กับ‘มุตอะฮฺ’(แต่งงานชั่วคราว)ไม่มีความแตกต่างกันเลยแม้แต่นิดเดียว

2. จำเป็นต้องกล่าวถึง มะฮัร ซึ่งเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่ายในขณะอ่านอักด
3. กำหนดเวลาของการแต่งงานต้องแน่นอน(จะเป็น 3 เดือน 1 ปีหรือตลอดชีวิตซึ่งถือว่าเป็นการแต่งงานถาวร)
4. ต้องทำการแต่งงานให้ถูกต้องตามหลักการศาสนา
5. บุตรที่เกิดจากการมุตอะฮฺถือว่าเป็นบุตรตามหลักการศาสนา เหมือนกับบุตรที่เกิดจากการนิกาฮฺดาอิม(ถาวร)

ทุกประการ

6. ค่าใช้จ่ายของบุตรขึ้นอยู่กับบิดา และบุตรมีสิทธิรับมรดกทั้งจากบิดาและมารดา

7. และเมื่อกำหนดเวลาของการแต่งงานได้สิ้นสุดลง ถ้าฝ่ายหญิงมิได้อยู่ในช่วงของการหมั้นระดู จะต้องทำการรอก “อิดตะฮฺซฺรอี”(ระยะเวลาปลอดการแต่งงานใหม่) และในระหว่างที่รอนั้นหากรู้ว่าฝ่ายหญิงได้ตั้งครรภ์ต้องหลีกเลี่ยงการแต่งงานอื่น ๆ ทั้งหมด

เช่นเดียวกัน เงื่อนไขต่าง ๆ ที่ปฏิบัติในการนิกาฮฺดาอิม (แต่งงานถาวร) ต้องถูกนำมาปฏิบัติในการทำมุตอะฮฺด้วย ในกรณีนี้การแต่งงานทั้งสองจึงไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างก็ในประเด็นที่ว่า ค่าใช้จ่ายของภรรยา มุตอะฮฺไม่ได้ขึ้นอยู่กับสามี และในขณะที่อ่านอักดนั้น หากภรรยาไม่ได้เรียกร้องมรดกไว้เป็นเงื่อนไข เธอก็จะไม่มีสิทธิรับมรดกของสามี และแน่นอนเป็นที่ประจักษ์ว่าความแตกต่างทั้งสองประการไม่ได้มีผลใด ๆ ทั้งสิ้นต่อสาระสำคัญของการนิกาฮฺ

เราทั้งหมดมีความเชื่อว่าอิสลามนั้นมีชะรีอะฮฺ(บทบัญญัติ)ที่ครอบคลุมชีวิตมนุษย์และเป็นกฎแห่งพระบัญญัติสุดท้ายจริง ซึ่งจะต้องให้ความกระจ่าง และแก้ข้อสงสัยต่าง ๆ อันเป็นความต้องการทั้งหลายของประชาชนได้ ในกรณีเช่นนี้ ถ้าหากเด็กหนุ่มมีจุดประสงค์ต้องการที่จะศึกษาต่อ และต้องใช้เวลาในการศึกษาหลายปี อีกทั้งต้องอยู่โดดเดี่ยวคนเดียวในต่างบ้านต่างเมือง และมีสถานภาพที่จำกัดโดยยังไม่มีความสามารถแต่งงานได้ ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้อยู่ 3 ทางกล่าวคือ

1. ต้องครองตนเป็นโสดไปตลอดช่วงเวลานั้น
2. ต้องปฏิบัติตามอารมณ์ความต้องการของตัวเอง

ซึ่งแน่นอนเหลือเกิน ถ้าไม่สามารถแต่งงานถาวรได้ก็ต้องนำพาตัวเองจมดิ่งไปกับการทำชีนาหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองอันเป็นที่ต้องห้ามตามหลักการศาสนา(ในกรณีนี้มีการเสนอว่าต้องถือศีลอดเพื่อยับยั้งความรู้สึกต้องการดังกล่าว แต่ถ้าวการถือศีลอดเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมากสำหรับคนบางคน ทางออกของเขาควรจะเป็นอย่างไร? -ขอให้ใคร่ครวญ)

3. ปฏิบัติไปตามเงื่อนไขที่กล่าวมาคือเลือกผู้หญิงที่ตามหลักการศาสนาอนุญาตให้แต่งงานได้ทำการมุตอะฮฺด้วยประเด็นแรกแน่นอน สิ่งที่เขาจะต้องประสบคือ ความพ่ายแพ้ เพราะไม่ว่าใครก็ตามถ้าหากความต้องการทางเพศ

**การมุตอะฮฺจึงเป็นบทบัญญัติ
ประการหนึ่งที่ถูกกำหนดขึ้นมา
เพื่อแก้ไขปัญหาสังคม ชะรีอะฮฺทุก
ประเภทของอิสลามย่อมเอื้ออำนวย
ประโยชน์แก่ผู้มีความศรัทธาและ
เป็นคนดีของสังคมเสมอ**

เกิดขึ้น เขาจะต้องหาวิธีการเพื่อระงับอารมณ์ความต้องการนั้น ซึ่งต้องใช้ความอดทนอย่างสูงในการต่อสู้ แต่วิธีการนี้ก็เชื่อว่า ทุกคนจะกระทำได้ หรือประสบความสำเร็จเสมอไป

ประเด็นที่สอง หากกระทำเช่นนั้น(การละเมิดประเวณี-ชิมา-หรือบำบัดความใคร่ด้วยการช่วยเหลือตัวเอง) ถือว่าฮะรอม(ผิดศาสนบัญญัติ)อย่างยิ่งในอิสลาม และถือว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่น่าไปสู่การหลงผิด ทั้งความผิดในการละเมิดบทบัญญัติ และเป็นอันตรายแก่ตนเองและสังคมอีกด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้เฉพาะหนทางที่สามเท่านั้นที่เป็นทางเลือกและทางออกให้กับบุคคลที่อยู่ในสภาพดังกล่าว ซึ่งอิสลามได้กำหนดไว้และในสมัยของท่านศาสดา(ศ)ก็มีการปฏิบัติกันอย่างแพร่หลาย แต่หลังจากท่านศาสดา(ศ)ได้วะฟาตไปแล้วจึงได้มีการสั่งห้ามการกระทำดังกล่าว

ณ จุดนี้สิ่งที่จำเป็นต้องกล่าวถึงไปยังกลุ่มที่ไม่ยอมรับหลักการมุตอะฮุ โดยถือว่ามันไม่ใช่เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับศาสนา จำเป็นต้องสนใจตรงนี้ คือมีบรรดาฟุก่อฮ่าว(นักปราชญ์ด้านศาสนบัญญัติ)ของอิสลามบางกลุ่มยึดเอาทัศนะที่ว่าความหมายของมุตอะฮุ นั้นให้ความหมายว่าเป็น “อักดูดาอิม” โดยที่บ่าวสาวได้อ่านอักดู แต่เนียตเป็นมุตอะฮุ ว่าภายหลังจากหนึ่งปี มากหรือน้อยกว่าหนึ่งปี อักดูจะสิ้นสุดด้วยการฎอลาก(หย่า)

แน่นอนย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า การกระทำเช่นนี้ ถ้าดูจากภายนอกแล้วจะเห็นว่า มันเป็นอักดูดาอิม(ถาวร) แต่ถ้าพิจารณาด้านสารัตถะแล้ว มันคือ มุตอะฮุ นั้นเอง และความแตกต่าง ณ จุดนี้ระหว่าง อักดูมุตอะฮุ กับ อักดูดาอิม ก็คือ อักดูมุตอะฮุ ทั้งภายนอกและภายใน(คำพูดและเนียต)มีขอบเขตและกำหนดเวลาที่แน่นอน และการอ่านอักดูดาอิมก็เช่นกัน ดูภายนอก(คำพูด)จะเห็นว่าต่อเนื่องเสมอ ๆ ส่วนภายในนั้นมีขอบเขตจำกัด(คือหมดวาระด้วยการที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิตหรือหย่า)

และบุคคลที่ยอมรับการแต่งงานถาวร (อักดูดาอิม) ในลักษณะดังกล่าว ที่บรรดาฟุก่อฮ่าวอิสลามได้อนุญาตไว้ จะปฏิเสธการแต่งงานแบบมุตอะฮุ ได้อย่างไรว่าไม่เป็นที่อนุมัติ และไม่ใช่ชะรีอะฮ์?

การมุตอะฮุจึงเป็นชะรีอะฮ์(บทบัญญัติ)ประการหนึ่งที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาสังคม ชะรีอะฮ์ทุกประเภทของอิสลามย่อมเอื้ออำนวยประโยชน์แก่ผู้มีความศรัทธาและเป็นคนดีของสังคมเสมอ มิได้มีไว้เอื้ออำนวยประโยชน์แก่คนไม่ดี หรือคนเลวประจำสังคม เนื่องจากบุคคลจำพวกนี้ไม่เคยใส่ใจต่อชะรีอะฮ์อยู่แล้ว หลักการจึงไม่มีความจำเป็นไม่ว่าหลักการจะมีอยู่หรือไม่ บุคคลที่ชอบทำชิมา(ผิดประเวณี)ก็จะทำชิมาเรื่อยไป ซึ่งอารมณ์ความต้องการทางเพศเป็นธรรมชาติทั่วไปของมนุษย์ปุถุชน ที่ไม่อาจทำลายหรือลบล้างให้สูญสิ้นไปจากมนุษย์ได้ตั้งนั้นถ้าผู้ศรัทธาคนหนึ่งต้องตกอยู่ในสภาพดังกล่าว โดยที่ยังไม่อาจจะแต่งงานแบบถาวรได้ เขาจะอย่างไร ซึ่งรวมไปถึงบุคคลที่ต้องเดินทางไกลไปต่างบ้านต่างเมืองตามลำพังตลอดเวลา โดยมีได้นำครอบครัวไปด้วยจะทำอย่างไร? เพราะเชื่อว่าทุกคนจะสามารถระงับอารมณ์ทางเพศของตนได้ทุกคนเสมอไป ดังนั้นทางออกของเขาจึงอาจจะเป็นการทำชิมา หรือไม่ก็ต้องบำบัดความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งทั้งสองวิธีการนั้นเป็นฮะรอมและอัลลอฮ์(ช.บ.)ได้สาปแช่งไว้

เมื่อถึงจุดนี้ก็พอเข้าใจสาระสำคัญของมุตอะฮุแล้วส่วนหนึ่งซึ่งสิ่งสำคัญที่จะต้องกล่าวถึงก็คือ เหตุผลที่บ่งบอกว่า การมุตอะฮุ นั้นเป็นที่อนุมัติ(ฮะลาล) และเป็นชะรีอะฮ์ประการหนึ่งของอิสลาม โดยแยกเป็นสองประเด็นดังนี้คือ

1. การมุตอะฮุ นั้นเป็นชะรีอะฮ์ของอิสลาม



2. ชะรีอะฮ์ประการดังกล่าวในสมัยของท่านศาสดา(ศ)มิได้ถูกยกเลิก

เหตุผลที่กระจ่างชัดว่า การมุตอะฮ์เป็นชะรีอะฮ์ประการหนึ่งของอิสลามนั่นก็คืออัล-กูรออันที่กล่าวว่า...

“ดังนั้นผู้ใดที่พวกเจ้าประสงค์ประโยชน์จากพวกนาง ฉะนั้นจงมอบให้แก่พวกนาง ซึ่งรางวัลของพวกนางตามกำหนด”

ภาษาของอัล-กูรออันที่ปรากฏอยู่เป็นที่ชัดเจน และได้ยืนยันถึงเรื่องการมุตอะฮ์ เอาไว้ดังนี้

1. คำว่า“อิสตัมตะฮ์”ที่ถูกใช้ในโองการ บ่งบอกถึงอักดีนิกายมุตอะฮ์ ในกรณีหากมีจุดประสงค์เป็น‘อักดีนิกายดาอิม’(ถาวร) ต้องการก่อริชะฮ์(ตัวบ่งบอก)มาสำหรับอีกที่หนึ่ง

2. คำว่า “อุมร่อฮุนนะ” หมายถึง รางวัลของพวกนาง เป็นอีกประการหนึ่งที่ยืนยันถึงการมุตอะฮ์ เหตุเพราะว่า ถ้าโองการมีจุดประสงค์ว่าเป็นการนิกายดาอิม(ถาวร)จะต้องใช้คำว่า‘มะฮ์ริยะฮ์’หรือ‘เศาะดาก’ (ซึ่งหมายถึงสินสอดหรือสินสมรส)

3. บรรดานักตัฟซีรทั้งซุนนี และชีอะฮ์ ต่างอธิบายว่า โองการดังกล่าวข้างต้นนั้นได้ถูกประทานลงมาในเรื่องการทำมุตอะฮ์ เช่น

- ท่านญะลาละุดดีน อัช-ซูญฎิ ได้อธิบายไว้ในตัฟซีรของท่าน‘อัด-ดรูลมันซุร’ โดยรายงานจากท่านญะรีร์ และสะดียฺ ว่าโองการดังกล่าวได้ประทานลงมาเกี่ยวกับการมุตอะฮ์(อัด-ดรูลมันซุร เล่มที่ 2 หน้า 140 ตอนอธิบายโองการดังกล่าว)

- ท่านอับดุลอะฟีร มุฮัมมัด ญะรีร์ อัฏ-ฏอแบรี ได้อธิบายไว้ในตัฟซีรของท่าน โดยรายงานจากท่านสะดียฺและท่านมุญาฮิด จากท่านอิบน์อับบาสว่า โองการดังกล่าวได้ประทานลงมาเกี่ยวกับการทำมุตอะฮ์(ญะมาอิล บะยาน ฟิตตัฟซีร อัล-กูรออัน ญุซที่ 5 หน้าที่ 9)

4. ใน ‘ศิษายฺ มะลามิต’ และ‘ญะวามิดรูวาล์’ ต่างก็ยอมรับถึงความหมายดังกล่าว เช่น ท่านมุสลิม บินฮัจญัจญ์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือค่อฮีฮ์ของท่าน โดยได้รายงานจากท่านญะบิร บินอับดุลลอฮ์ และท่านซัลมะฮ์ บินอะกฺอฺ (จากหนังสือ ค่อฮีฮ์มุสลิม ญุซที่ 4 หน้าที่ 130)

ในหนังสือค่อฮีฮ์ยังได้บันทึกไว้ว่าเกี่ยวกับเรื่องการทำมุตอะฮ์ในอิสลามในสมัยของท่านศาสดา(ศ)ซึ่งเป็นที่ยอมรับของบรรดานักปราชญ์ทั้งหลาย ดังเช่น...

- ‘ค่อฮีฮ์บุคอรี’ บันทึกไว้ในหมวดว่าด้วยเรื่องตะมัตตุอ
- ‘มุสนัดอะฮ์มัด’ บันทึกไว้ในเล่ม 4 หน้า 436
- ‘มุวัฏฏะอะอิมามมาลิก’ บันทึกไว้ในเล่ม 2 หน้า 30
- ‘สุนันบัยฮะกี’ บันทึกไว้ในเล่ม 7 หน้า 306
- ‘ตัฟซีร ฏอแบรี’ บันทึกไว้ในเล่ม 5 หน้า 9
- ‘นิฮายะฮ์ อิบน์อะซีร์’ บันทึกไว้ในเล่ม 2 หน้า 249
- ‘ตัฟซีรฮ์-รอซี’ บันทึกไว้ในเล่ม 3 หน้า 201
- ‘ตารีค อิบน์คุลกัน’ บันทึกไว้ในเล่ม 1 หน้า 359

**ค่าใช้จ่ายของภรรยา มุตอะฮ์
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสามี และในขณะที่
ที่อ่านอักดูนั้นหากภรรยาไม่ได้
เรียกร้อมรดกไว้เป็นเงื่อนไข
เธอก็จะไม่มีสิทธิ์รับ
มรดกของสามี**

- ‘อะฮฺกามอัล-กุรอาน’(ฮิศอศ) บันทึกลงไว้ในเล่ม 2 หน้า 178
- ‘มุฮฺกัฎรอฮฺ รอมิบ’ บันทึกลงไว้ในเล่ม 2 หน้า 94
- ‘อัล-ญามิอุลกะบิร’ของท่านซุญนัย บันทึกลงไว้ในเล่ม 8 หน้า 293
- ‘ฟิตฮฺลบบาริ อิบนุสะญ์ร’ บันทึกลงไว้ในเล่ม 2 หน้า 141

ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะต้องกล่าวถึงก็คือ โองการมุตอะฮฺ ถูกมันซุค(ยกเลิก)แล้วหรือ?

บางทีอาจจะพบว่ามียุคคนนักที่เกิดความสับสนและลังเลใจเกี่ยวกับรากเหง้าของการมุตอะฮฺที่เป็นชะรีอะฮฺประการหนึ่งในสมัยของท่านศาสดา(ศ) ซึ่งสิ่งที่กำลังพูดกันอยู่ในขณะนี้ก็คือ ข้อกำหนดของอัลลอฮฺในข้อนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้วหรือยังคงมีอยู่ ?

ริวายะฮฺและประวัติศาสตร์อิสลามได้ยืนยันไว้ว่า ข้อกำหนดของอัลลอฮฺ(ช.บ.)ข้อนี้ถูกปฏิบัติมาจนถึงยุคสมัยของค่อลีฟะฮฺที่สอง (ท่านอุมัร บินค็อบฏอบ) ซึ่งท่านค่อลีฟะฮฺที่สองได้ทำการสั่งห้ามการปฏิบัติข้อกำหนดดังกล่าว(มุตอะฮฺ) ด้วยตัวของท่านเอง

มุสลิม บินฮัจญัจญ์ ได้บันทึกไว้ในศ่อฮิฮฺของท่าน รายงานโดยท่านอิบนุอับบาส และอิบนุซุเบร เกี่ยวกับ ‘มุตอะฮฺนิฮาอ์’ และ ‘มุตอะฮฺฮัจญ์’ ว่าได้มีการขัดแย้งกันซึ่งท่านญะบิร บินอับดุลลอฮฺ กล่าวว่า

“พวกเราได้ปฏิบัติมันทั้งสอง(มุตอะฮฺนิฮาอ์และมุตอะฮฺฮัจญ์)พร้อมกับในสมัยที่ท่านศาสดา(ศ)ยังอยู่กับเรา ต่อมาท่านอุมัรได้ห้ามไม่ให้กระทำทั้งสองอีก ซึ่งพวกเราก็ไม่ได้กระทำมันทั้งสองอีกเลย” (สุนันบัยฮะกี เล่ม 7 หน้า 206, ศ่อฮิฮฺมุสลิม เล่ม 1 หน้า 395)

ท่านญะลาละุดดีน อัช-ซุญนัย ได้บันทึกไว้ในตัฟซีรของท่านโดยได้รายงานจากท่านอับดุลรอซซาค ท่านอะบูดาวูด และท่านอิบนุญะรียร์ว่า พวกเขาได้รายงานเกี่ยวกับข้อกำหนดของการมุตอะฮฺ มีคนถามว่าโองการการมุตอะฮฺ ได้ถูกยกเลิกไปแล้วหรือยัง พวกเขาตอบว่า ยังไม่ได้ถูกยกเลิก

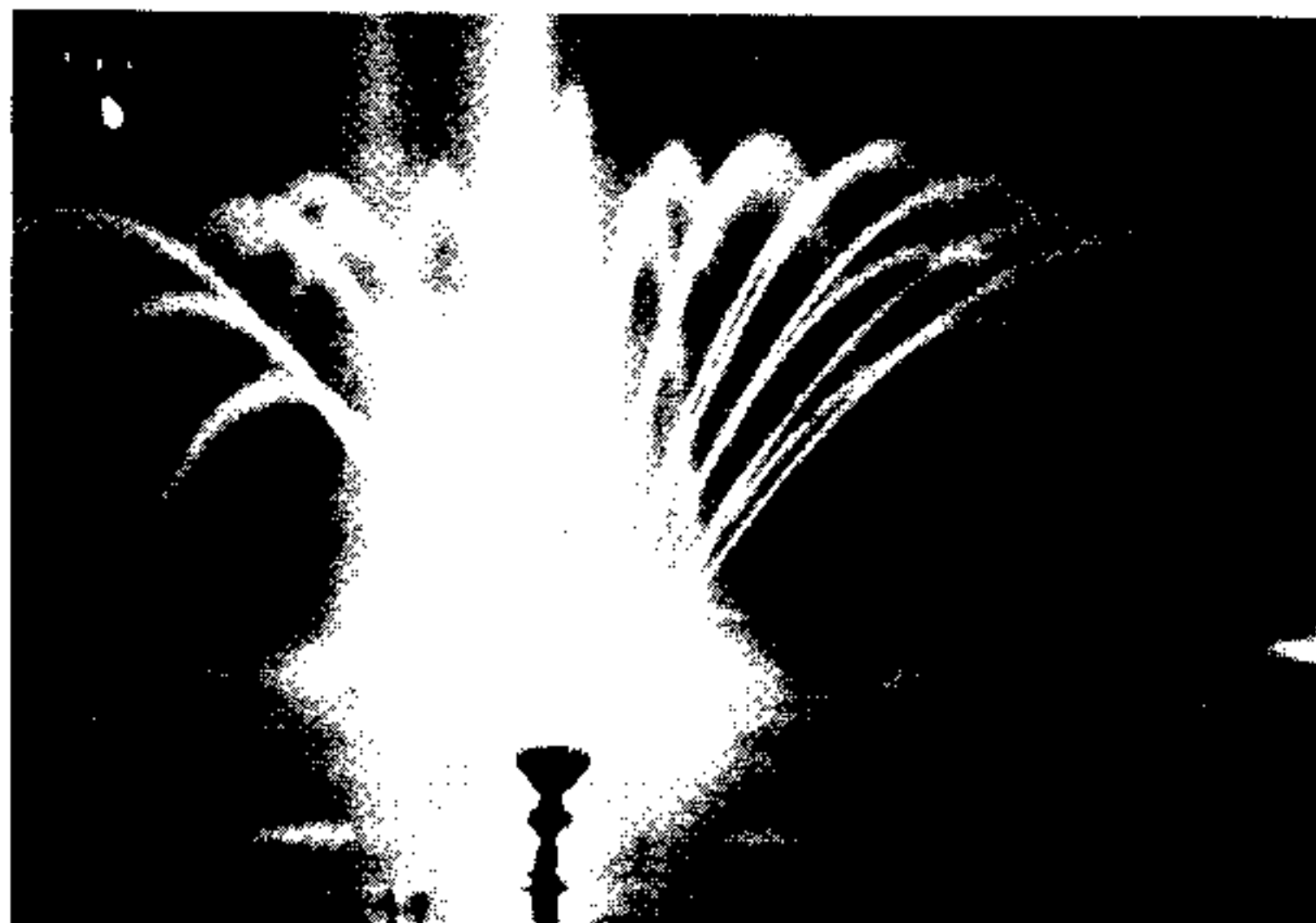
และท่านอะลี(อ) ได้กล่าวว่า “ถ้าอุมัรไม่สั่งห้ามการทำมุตอะฮฺ จะไม่มีการทำชินาเกิดขึ้นยกเว้นพวกที่ไม่มีมายอายเท่านั้น” (ตัฟซีรอัดดุรุลมัซนูน เล่ม 2 หน้า 140 ตอนอธิบายโองการดังกล่าว)

ท่านอะลี บินมุฮัมมัด กุญี ได้กล่าวว่า ท่านอุมัร บินค็อบฏอบ ได้กล่าวบนมิมบรัว่า

“โอ้ประชาชนทั้งหลายมีอยู่ 3 ประการที่ปรากฏในยุคของท่านศาสดา ซึ่งฉันได้สั่งห้ามมัน ฉันถือว่าทั้งสามนั้น ฮะรอม และฉันจะลงโทษผู้ปฏิบัติมันทั้งสาม อันประกอบด้วย การทำมุตอะฮฺกับสตรี มุตอะฮฺฮัจญ์ และการกล่าว ฮัยยะอะลา คอยร็ลอะมัล” (ซัรฮฺ ตัจญีรียัต กุญี มับฮัฮฺอิมามะฮฺ หน้า 484)

จำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงก็คือ ฮะดีษที่รายงานในท่านองนี้มีมากมายเหลือเกิน ซึ่งจะขออ้างถึงการรายงานที่บันทึกไว้ในหนังสือต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าหาหลักฐานต่อไปดังนี้

- ‘มุสนัดอะฮฺมัด’ บันทึกลงไว้ในเล่ม 3 หน้า 63,356
- ‘อัลบะยานวัตตุดบัยฮิน’ ของญะฮิซ บันทึกลงไว้ในเล่ม 2 หน้า 223
- ‘อะฮฺกามุลกุรอาน’ ของฮิศอศ บันทึกลงไว้ในเล่ม 1 หน้า 342
- ‘ตัฟซีร กุฎบีย’ บันทึกลงไว้ในเล่ม 2 หน้า 370



- ‘อัลมันซูก’ จากหมวดที่ว่าด้วยเรื่องฮัจญ์ บทที่เกี่ยวกับอัล-กุรอาน
- ‘ชะดูลมะอาด’ ของอิบนุก็อยยิม บันทึกไว้ในเล่ม 1 หน้า 444
- ‘กันซุลอุมมาล’ บันทึกไว้ในเล่ม 8 หน้า 293
- ‘มุสนัดอะบิดาวูด อฎฺ-ญาะยาละซี’ บันทึกไว้ในหน้า 247
- ‘ตารีคฺฎออะรี’ บันทึกไว้ในเล่ม 5 หน้า 32
- ‘อัลมุสตะบัยยีน’ ของฎออะรี
- ‘ตัฟซีรรอซี’ บันทึกไว้ในเล่ม 3 หน้า 200,202
- ‘ตัฟซีรออะบูฮัยยาน’ บันทึกไว้ในเล่ม 3 หน้า 218

สิ่งที่จะต้องพิจารณาถึงก็คือการทำนิกายมุตะฮะฮ์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งงาน เพราะว่าการนิกายนั้นถูกจำแนกออก เป็นทั้ง ‘ดาอิม’ (ถาวร) และ ‘มุตะฮะฮ์’ (ชั่วคราว) หญิงที่ได้อ่านอักดมุตะฮะฮ์กับชายหนึ่งถือว่าทั้งสองเป็นสามี ภรรยา กันถูกต้องตามหลักการศาสนา ซึ่งการแต่งงานเช่นนี้ถือว่าอยู่ในโองการที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงาน ดังที่อัล-กุรอานระบุว่า “และผู้ซึ่งพวกเขาปกป้องอวัยวะเพศของพวกเขา(ให้พ้นมลทิน) นอกจากกับบรรดาคู่ครองของพวกเขาเอง หรือ ทาสหญิงที่พวกเขาครอบครอง” (อัล-มูมิโนน : 5-6)

หญิงที่ได้ทำการอ่านอักดมุตะฮะฮ์ ตามเงื่อนไขที่ได้กล่าวมา ถือว่าเป็นผู้ที่ได้รับการคุ้มครองดูแลโดยสามีของนาง โองการนี้ยังได้บอกอีกว่า การมีเพศสัมพันธ์ได้อนุญาตให้ทำได้กับผู้หญิง 2 ประเภทคือ ภรรยา และหญิงที่เป็นทาสที่อยู่ภายใต้การคุ้มครอง ดังนั้นหญิงที่ได้ทำการอ่านอักดมุตะฮะฮ์ด้วยนั้น จึงอยู่ในประเภทแรก (ประเภทภรรยา) มีบางพวกกล่าวว่า โองการในซูเราะฮ์ อัล-มูมิโนนนี้เป็นโองการที่ประทานมาเพื่อยกเลิกโองการมุตะฮะฮ์ในซูเราะฮ์ นิซาฮ์ ซึ่งโดยสภาพของความเป็นจริงแล้วทุกคนรู้ว่า โองการที่เป็นนาซิค(โองการที่ยกเลิกโองการอื่น)จะต้องถูกประทานลงมาหลังโองการที่เป็นมันซูก(โองการที่ถูกยกเลิก)อย่างแน่นอน แต่ประเด็นที่กล่าวกลับอยู่ในลักษณะที่กลับกัน เพราะซูเราะฮ์มูมิโนนในสภาพที่เป็นโองการนาซิค (ตามความเข้าใจของกลุ่มดังกล่าว)ได้ถูกประทานลงมาที่มักกะฮ์ ส่วนซูเราะฮ์นิซาฮ์มีโองการมุตะฮะฮ์ ได้ถูกประทานลงมาที่มะดีนะฮ์ ดังนั้นมันจะเป็นไปได้อย่างไรว่า ซูเราะฮ์มักกียะฮ์ (คือโองการที่ถูกประทานที่มักกะฮ์) ซึ่งถูกประทานก่อน จะสามารถยกเลิก(นาซิค)โองการต่าง ๆ ในซูเราะฮ์มะดีนะฮ์ (คือโองการที่ถูกประทานที่มะดีนะฮ์)ซึ่งถูกประทานมาภายหลังได้ ?

และเหตุผลที่ว่าโองการมุตะฮะฮ์ไม่ได้ถูกยกเลิกในสมัยของท่านศาสดา (ศ) ก็คือ ริวายะฮ์ที่ได้ถูกบันทึกเอาไว้ เช่น ในบันทึกของท่านซุญญี ในตัฟซีร อัลดุรรัมมันซูร เล่ม 2 หน้า 140-141 ตอนอธิบายโองการดังกล่าว.....

เมื่อถึงตรงนี้สิ่งที่จะต้องพิจารณาก็คือหลักการมุตะฮะฮ์ เป็นหลักการของอิสลามแน่นอนและเป็นกฎชะรีอะฮ์ ประการหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้และทุกคนต่างยอมรับว่า การทำมุตะฮะฮ์เป็นหลักการของอิสลาม ถ้าไม่เช่นนั้น จะมีการกล่าวอ้างได้อย่างไรว่า “ท่านศาสดา (ศ)ได้เป็นผู้อนุญาตและยกเลิกการทำมุตะฮะฮ์ในตอนที่ถูกยึดมักกะฮ์ ท่านอะลีก็ได้สั่งห้าม ท่านอุมร์ก็ได้สั่งห้าม” (จากคอลัมน์ “บทนำเพื่อชีวิต” เรื่อง “มารู้จักมุตะฮะฮ์กันเถิด” ในหนังสือพิมพ์ “ทางนำ” หน้า 3 ฉบับที่ 175 ปีที่ 14 ประจำเดือนมีนาคม 2539)

ในเบื้องต้นมุสลิมไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า การทำมุตะฮะฮ์ไม่ใช่หลักการของอิสลาม เพราะอัล-กุรอาน (4: 24)

**บรรดานักตัฟซีรทั้ง
ขุนีและชีอะฮ์ต่างอธิบายว่า
โองการที่ 4 : 24 นั้น
ได้ถูกประทานลงมา
ในเรื่องการ ทำมุตะฮะฮ์**

ได้กล่าวถึงการทำมุตอะฮุไว้ และในสมัยของท่านศาสดา(ศ)ก็มีการปฏิบัติสิ่งนี้อยู่ ฉะนั้นในสิ่งที่อัล-กุรอานกล่าวไว้ และท่านศาสดา (ศ)อนุญาตให้ปฏิบัติ เราจะบอกได้อย่างไรว่า สิ่งนั้นไม่ใช่หลักการของอิสลาม ? นอกจากนี้เราจะต้องเป็นผู้รู้ดีกว่าอัล-กุรอานและท่านศาสดา(ศ)เท่านั้นเอง

การกล่าวอ้างว่าท่านศาสดา(ศ)ได้สั่งยกเลิกการทำมุตอะฮุ นั้นต้องพิจารณาให้ละเอียดว่า ท่านสั่งยกเลิกการทำมุตอะฮุเมื่อไหร่ ในเหตุการณ์อะไร เป็นการสั่งยกเลิกถาวร หรือเพื่อความเหมาะสมในบางโอกาส และใครเป็นผู้รายงาน ว่า ท่านศาสดา(ศ)ได้สั่งยกเลิก มีบันทึกไว้ในหนังสืออะไรบ้าง ?

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ การทำมุตอะฮุเป็นหลักการที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้กำหนดไว้ตามหลักฐานที่ปรากฏในอัล-กุรอาน(4: 24) ไม่ใช่เป็นหลักการที่ท่านศาสดา(ศ)ได้กำหนดขึ้นมาเอง ดังนั้นผู้ที่มิสิทธิยกเลิกโองการของอัลลอฮฺคือพระองค์นั่นเอง ถ้าพระองค์ไม่สั่งแล้วใครจะมีสิทธิยกเลิกโองการของพระองค์ได้ ท่านศาสดา (ศ)มีหน้าที่ทำไปตามบัญชาของพระองค์เท่านั้น ไม่มีสิทธิทำนอกเหนือไปจากนั้น ก็ในเมื่ออัลลอฮฺ(ช.บ.)ไม่ได้สั่งให้ยกเลิกโองการดังกล่าวแล้วท่านศาสดา (ศ)จะไปยกเลิกเองได้อย่างไร นับประสาอะไรกับบุคคลที่ไม่ใช่ศาสดา ไม่ได้อยู่ในฐานะของการเป็นศาสดา อีกทั้งไม่ได้เป็นตัวแทนของท่านศาสดา(ศ)ด้วย

ใครก็ตามที่สั่งยกเลิกหลักการของอัลลอฮฺ (ช.บ) เขาใช้สิทธิ์หรือมีสิทธิ์อะไรในการสั่งยกเลิกหลักการนั้น ดังนั้นการที่มุสลิมชื่ออะฮฺดีถือว่า การทำมุตอะฮุ นั้นชะล้าล และเป็นชะรีอะฮฺประการหนึ่งของอิสลาม มิได้ถือตามอารมณ์ หรือมีอารมณ์ความใคร่มากมายจึงจัดหาทางออกด้วยการกำหนดการทำมุตอะฮุขึ้นมาเอง และยืนยันถึงความชะล้าลของมัน ซึ่งเหตุผลที่ถือว่า มุตอะฮุชะล้าล นั้นเป็นเพราะว่า มันเป็นหลักการของอิสลาม ตามกำหนดของอัล-กุรอาน (โดยท่านศาสดา) ได้เป็นผู้สั่งสอน ปัจจุบันนี้เราไม่ได้มาพูดถึงปัญหาที่ว่า ชีอะฮฺสนับสนุนให้มีการทำมุตอะฮุหรือไม่ แต่สิ่งที่เรากำลังพูดถึงก็คือ มุตอะฮุเป็นหลักการของอิสลามหรือไม่ ? และมันถูกยกเลิกไปได้อย่างไร ใครเป็นผู้สั่งยกเลิก ในเมื่อมันเป็นหลักการของอิสลาม ถ้าหากจะมีการปฏิบัติ มันจะผิดได้อย่างไร ?

แน่นอนการทำมุตอะฮุ คือหลักการที่เป็นชะรีอะฮฺประการหนึ่ง ได้ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดร้ายแรง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติความใคร่ด้วยตนเอง หรือการทำซินา(ละเมิดประเวณี)และลิวาฏ (รักร่วมเพศ) การทำมุตอะฮุ นั้นมีเงื่อนไขและรายละเอียดมากมาย ซึ่งหลักการและเงื่อนไขของมันไม่แตกต่างอะไรไปจากการทำนิกาสุดาอิม(แต่งงานถาวร)จะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาจจะมีผู้ถามว่าเมื่อมันไม่แตกต่างกัน การทำนิกาสุดาอิม แล้วทำไมไม่นิกาสูไปเสียเลย ในความเป็นจริงก็คือมุตอะฮุ นั้นเอื้ออำนวยให้กับคนที่ไม่มีโอกาสแต่งงานแบบถาวรได้ด้วยเหตุผลใดก็แล้วแต่ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้น และสำหรับผู้ที่เดินทางไกลซึ่งไม่ได้พาครอบครัวไปด้วย โดยหลักการแล้วมิได้หมายความว่า การมุตอะฮุจะเอื้ออำนวยให้กับคนที่มีทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์ แต่ยังต้องการหยิบฉวยโอกาสเพื่อแสวงหาความสุขความใคร่ให้แก่ตนเองอีก ซึ่งในเรื่องนี้บรรดาผู้รู้ นักปราชญ์และฟุคฮ่าฮฺทั้งหลายต่างมีความเห็นตรงกันว่า ไม่สมควรปฏิบัติเช่นนั้น ขณะเดียวกันก็ไม่มีใครห้ามหรือสนับสนุนให้ปฏิบัติเช่นกัน

บรรดาอะฮฺลุลบัยตุ (อ) ในฐานะของผู้ชี้นำสังคมตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ (ช.บ) ไม่มีท่านใดเลยที่ยอมรับว่า โองการมุตอะฮุได้ถูกยกเลิกไปแล้ว (วะฮาอิลุชชีอะฮฺ เล่มที่ 14 กิตาบบนิกะหฺ บทแรกจากบทที่ว่าด้วยมุตอะฮุ หน้า 436) และนั่นหมายความว่าหลักการมุตอะฮุยังคงมีอยู่ในสังคมปัจจุบันที่มุสลิมไม่อาจปฏิเสธได้ เราอาจไม่ปฏิบัติ แต่ไม่



อาจปฏิเสธว่า มันไม่ใช่หลักการของอิสลาม การทำมุตอะฮะฮ์มีความแตกต่างจากการทำชินาอย่างสิ้นเชิง ตลอดจนผลที่ติดตามมาจากการกระทำทั้งสอง ซึ่งการทำมุตอะฮะฮ์นั้นเป็นหลักการของอัลลอฮ์(ช.บ) ตามหลักฐานจากอัล-กุรอาน มีการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างไปจากการทำนิกายดาอิม ส่วนการทำชินาเป็นหลักการของชัยฏอนมารร้าย หากผู้ใดได้กระทำต้องมีความผิดบาปและถูกลงโทษในที่สุด ผู้ทำชินาไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใด ๆ แม้แต่ลูกที่อยู่ในครรภ์ และถึงแม้ว่าคลอดออกมาแล้ว หลักการศาสนาก็ไม่ยอมรับ เด็กนั้นจะถูกเรียกว่า‘วะละดะฮ์ชินา’(ลูกชินา) เขาไม่มีสิทธิใด ๆ เลยตามหลักการศาสนาไม่ว่าจะเป็นการรับมรดก หรือแม้แต่การเป็นอิมามญะมาอะฮ์เพื่อนำมาซึกก็ตาม ซึ่งลูกชินาแตกต่างจากลูกที่เกิดจากการทำมุตอะฮะฮ์อย่างสิ้นเชิง ลูกที่เกิดจากการทำมุตอะฮะฮ์จะไม่ถูกเรียกว่าลูกชินา เขาเป็นเด็กที่ศาสนายอมรับ และมีหน้าซำการทำมุตอะฮะฮ์ไม่เป็นชะรอมหรือบาปแต่ประการใด บางคนถือดีอย่างไรที่มามากกว่า การทำมุตอะฮะฮ์ไม่ต่างอะไรไปจากการทำชินา กรุณาอย่าใช้ความรู้สึกส่วนตัวไปตีความกฎเกณฑ์ของอัลลอฮ์(ช.บ) เพราะถ้ามันถูกต้องก็ดีไป แต่ถ้ามันผิดพลาดขึ้นมาจะทำให้อิสลามเสียหาย ฉะนั้นการที่กล่าวอ้างว่า การแต่งงานในลักษณะดังกล่าวเป็นที่ต้องห้ามในทัศนะนักปราชญ์ที่ว่า เป็นการแต่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติใดในอัลกุรอาน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งงาน เรื่องการรอฮิตตะฮ์ และเรื่องสืบทอดมรดก ถ้าเป็นเช่นนั้นการที่นักปราชญ์ทั้งฝ่ายซุนนีและชีอะฮ์ต่างอธิบาย โองการที่ 4 : 24 ว่ามันหมายถึง การทำมุตอะฮะฮ์ตามหลักฐานที่ได้หยิบยกมา ท่านจะอธิบายว่าอย่างไร ? (คำกล่าวอ้างของท่านไม่มีที่มาจากหลักฐานใด ๆ เลย เป็นการอ้างลอย ๆ หรือว่าอุละมาฮ์สมัยใหม่เราไม่จำเป็นต้องอ้างอิงหลักฐานใด ๆ สามารถแสดงทัศนะได้เอง)

อีกประเด็นหนึ่งที่ท่านศาสดา(ศ) ได้สั่งห้ามนั้น ท่านสั่งห้ามแบบไหน สั่งห้ามตลอดไปหรือสั่งห้ามชั่วคราวเพื่อความเหมาะสมกับโอกาส อีกประการหนึ่งท่านศาสดา(ศ) จะสั่งยกเลิกโองการของอัลลอฮ์ (ช.บ) ได้อย่างไรในเมื่อพระองค์ไม่ได้สั่งให้ยกเลิกโองการดังกล่าว และถ้าไม่มีโองการประทานลงมาเกี่ยวกับการทำมุตอะฮะฮ์จริงแล้ว ท่านศาสดา(ศ)จะสั่งให้ทำได้อย่างไร ไม่เป็นการสั่งที่นอกเหนือจากคำสั่งของอัลลอฮ์(ช.บ)ดอกหรือ ?

ถ้าเมื่อท่านศาสดา(ศ)ได้สั่งห้ามการทำมุตอะฮะฮ์ แล้วทำไมบุคคลอื่น ๆ เช่น อะลี-อุมร์ต้องมาสั่งห้ามอีกเล่า แสดงให้เห็นว่ามีการฝ่าฝืนอย่างรุนแรง หรือไม่ ท่านศาสดา(ศ)ก็ไม่เคยสั่งห้ามจึงมีการสั่งห้ามต่อมาภายหลังจากนั้น การทำมุตอะฮะฮ์มันจะเป็นชินาได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นผู้สั่งให้ทำ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแสดงว่า ท่านสั่งให้ประชาชนทำชินากระนั้นหรือ ? (ขออัลลอฮ์ได้โปรดให้เราห่างไกลจากความคิดเช่นนั้น)

เหตุผลทางธรรมชาติของการมุตอะฮะฮ์ ตามที่ผู้เขียนบทความดังกล่าวได้อ้างมานั้น คือ 1-สนองความใคร่ 2-ไม่ต้องการมีลูก 3-ไม่ต้องดูแลลูก ในประเด็นแรกคือเป้าหมายของการแต่งงานของมนุษย์ทุกคน เพราะคนเราแต่งงานกันก็เพื่อระงับอารมณ์ความต้องการในเพศตรงข้ามก่อนเป็นประเด็นสำคัญ ซึ่งถ้าเขาทั้งสองทำได้ถูกศีลธรรมตามที่อัลลอฮ์(ช.บ)กำหนด นั่นก็คือกระทำฮิบาดะฮ์อย่างหนึ่ง แต่ในสองประเด็นหลังนั้นไม่ใช่เหตุผลทางธรรมชาติของมนุษย์ และขัดต่อหลักการมุตอะฮะฮ์ เพราะหลักการมุตอะฮะฮ์ ลูกคือผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของพ่อ และมีสิทธิตามหลักการศาสนาทุกประการ

การทำมุตอะฮะฮ์ จึงไม่ใช่การทำชินาดังที่เข้าใจ อย่าแปลเจตนารมณ์ของอัลลอฮ์ (ช.บ) ไปในทางที่เสียหาย อย่าไปทำสิ่งที่ชะล่ำลือให้กลายเป็นชะรอมเด็ดขาด ❀

**การมุตอะฮะฮ์คือหลักการที่เป็น
ชะรีอะฮ์ประการหนึ่งได้ถูกกำหนด
ขึ้นมาเพื่อป้องกันไม่ให้มีการกระทำ
ความผิดร้ายแรงไม่ว่าจะเป็นการ
ปฏิบัติความใคร่ด้วยตนเอง
หรือการทำชินา**